

# Radosť ako plod obrátenia

## Drahí bratia a sestry!

Dnešná nedeľa ponúka Božie Slovo o návrate strateného syna k otcovi, resp. o nádeji, že po úplnom oslobodení z otroctva hriechu a smrti človek môže požívať dobrá Božieho milosrdenstva a vo večnosti dobrá novej zeme. Preto sa táto štvrtá nedeľa sa nazýva aj nedeľou radosti.

## Jedli z plodov prisľúbenej zeme

V 1 čítaní sme počuli, ako sa Izraeliti po vyslobodení z egyptského otroctva a štyridsaťročnom



putovaní po púšti konečne dotkli prisľúbenej krajiny a začali požívať jej plody. Prečo ich Boh tak dlho viedol cez púšť? Lebo mnohí, ktorí videli také veľké skutky Pánove, ktoré vykonal na Egyptanoch, reptali pri prvej skúške proti Bohu a jeho vyvoleného služobníka Mojžiša. A potom ešte mnohokrát. Boh sa rozhodol, že ani jeden z nich nevojde do tejto zasnúbenej zeme. Všetci z nich popadali na púšti. A všetci tí, ktorí zostali verní Bohu, sa potrebovali dostatočne

očistiť a preveriť svoju vieru v Pána a jeho starostlivosť, kým nevojdu do novej zeme. Počas celého obdobia štyridsiatich rokov Boh ich krmil chlebom z neba, mannou. Ale keď vošli do prisľúbenej zeme Kanánu, manna prestala padať a oni mohli jesť z úrody tejto krajiny. V tomto vidím veľkú symboliku. Po prvé: Veriaci, teda kresťan, ktorý aby mohol prijímať presväté telo Ježiša, musí najprv dostatočne prechádzať púšťou odriekaní, sebazapieraní, sýtený Božím slovom, ktoré by mu prebúdzalo dostatočnú vieru v dobrotivosť a starostlivosť Božiu a zároveň sýtilo dobrú vôľu cvičiť sa v jej poslušnosti. Symbolom čoho je celé toto pôstne obdobie 40 dní.

Po druhé: po pozemskom putovaní a sýtení sa chlebom z neba, to jest Božím slovom a eucharistiou, a zároveň verným zachovávaní Božej vôle, raz človek sa dotkne večného života, kde bude môcť sa sýtiť pohľadom na Božiu velebu a vtedy prestane slovo a eucharistia. Ale tiež len vtedy bude môcť požívať dobrá neba, ak sa dostatočne očistí a bude hoden týchto darov.

Radosť dnešnej nedele tkvie preto v tom, že človek má nádej, že ak sa bude zodpovedne kajať v tieto pôstne dni, zaslúži si dostať od Boha dobrá toho pravého života.

## Ďaleko od otca



V dnešnom evanjeliu ešte konkrétnejšie Božie slovo nás nabáda na cestu pokánia, ako cestu do radosti.

Ježiš hovorí vo svojom **podobenstve o otcovi**, ktorý mal dvoch synov. Mladší, ešte nezrelý v živote, je netrpezlivý. Chce si nadobudnutý otcov majetok ihneď egoisticky privlastniť a podľa seba ich čím skôr užívať. Neváži si toho, čo musel otec po dlhé roky krvopotnej práce postupne nadobúdať. A keď dostal svoju časť majetku, hneď o niekoľko dní si bez uváženia všetko zobral a aby otec to nevidel, čo bude s týmto majetkom robiť, ako si ho bude užívať, odišiel ďaleko od neho. A tam si ho hýrivým spôsobom užíval. Majetok veľmi skoro tak premárnil. Všetko premrhal na užívanie si.

Tak to robí pochabý, ešte nezrelý človek, žiadostivý tela, ktorý keď vidí nejaký **pozemský majetok**, tak si ho chce hneď užiť. Dostal peniaze, tak ich hneď prepije, alebo si hneď niečo kúpi, aby si to mohol hneď užívať. Nerozmýšľa, či by nebolo lepšie si majetok ustrážiť, rozmnožiť, našetriť na ťažšie obdobie. Človek dneška chce mať všetko hneď a hneď si všetko užiť. Všetko vidieť, všetko mať. Lebo je nezrelý, netrpezlivý, nemúdry. Neuváži si, čo je lepšie, rozumnejšie. Čo naozaj je nevyhnutné kúpiť, pritom skromnejšie si užívať, aby mal dostatok vtedy, keď príde na to naozaj čas, resp. aby nemyslel len na seba, ale aj na svoje potomstvo, ale i na biednych, chudobných, na potreby cirkvi atď... Toto je oblasť čisto materiálna, hmotná.

Druhý výklad je dôležitejší, a to je **výklad duchovný**. Boh otec svojou dobrotou a obetovaním svojho Syna, Ježiša Krista nadobudol všetkým veriacim v neho nekonečné hodnotné duchovné dedičstvo. Skrze krst sa človek stal členom kráľovskej, to jest Božej rodiny a zároveň dedičom Božieho kráľovstva. Pokrstený dostal svoju dôstojnosť Božích detí v milosti posväcujúcej, dostal dar Ducha Svätého. Stal sa chrámom Ducha Svätého. Ďalej dary viery, nádeje a lásky. Dostal Kristovu slobodu. Toto všetko dostal, ale ešte pod dohľadom poručníctva, lebo ešte nie je sám schopný podľa seba všetko chápať. Avšak často krát si tento kresťan, či ešte ako dieťa, alebo aj dospelý povie: Ja si chcem ako kresťan **robiť podľa svojho**, nechcem sa stále stretávať s otcom, chcem žiť sám, bez jeho príkazov, zákazov, bez jeho poriadku. Chcem si sám rozhodovať, čo je dobré, a žiť, ako sa mi chce, nie ako mi Boh prostredníctvom rodičov, predstavených, kňaza, či cez cirkev alebo štát káže. Touto neposlušnosťou, neúctou voči večnému dedičstvu, sa kresťan



vzdáľuje od blízkosti Boha. Veľmi rýchlo si začína užívať svoj život kresťana podľa svojej žiadostivosti tela a ducha a tak rýchlo stráca nadobudnuté dedičstvo, priateľstvo s Bohom, to jest milosť posväcujúcu. Ťažko hreší a všetko stráca, čo dostal. A čo sa stane potom? V podobenstve sme počuli, ako tento mladší syn otca, keď všetko hýrivým životom premrhal, začal núdzu trieť. Hlad, chudoba, samota, problémy, ťažko na duši, nedôstojné postavenie, strata dôstojnosti. Nezabúdajme, keď kresťan ťažkým hriechom a svojou tvrdohlavou, nezrelou, zaťatou neposlušnosťou a nepodriadenosťou Božej vôli stráca svoju dôstojnosť, jeho duša sa dostáva do veľkej biedy, začína veľmi hladovať, začína cítiť stratu lásky, začína sa cítiť osamelý, ďaleko od šťastia, spoločenstva lásky, predovšetkým Božej lásky a starostlivosti. A hoci možno aj niečo má, a si telesne užíva, aj telesný život pomaly stráca hodnoty života. Určite každý, kto nežije v milosti, teda žije v ťažkom hriechu, toto všetko prežíva. A je mu horšie a horšie.

## Návrat k Otcovi

Našťastie márnratný syn z podobenstva evanjelia sa zastavil a začal uvažovať, že ako sa majú pri jeho otcovi aj sluhovia lepšie ako on tu ďaleko od neho. Preto sa rozhodne vrátiť sa k Otcovi, zdroju každého života, ale hlavne spoločenstvu lásky.

Žiaľ mnohí kresťania si toto neuvedomujú, nezastavia sa, neuvedomujú si, že pri Bohu je oveľa lepšie, ako v spoločenstve všetkých besných diablov, ktoré sa do môjho tela, duše a osobného života votreli, a svojim pokúšaním a žiadostivosťou ma dostali do takého stavu. Žiaľ, celý rok žijú ďaleko od Božej lásky, alebo ako niektorí už aj niekoľko rokov. Oklamaní svojim telom a diablom si neuvedomujú, že žijú pod svoju dôstojnosť, v hrôze nepokoja, duchovnej deštrukcie či duchovnej deštrukcie samotného chráma, ktorý bol postavený nie pre diabla a jeho posluhovačov, ale pre

samého Boha, Jeho Svätého Ducha. Žiaľ, mnohí kresťania si nepovedia tie slová, vstanem pôjdem na svätú spoveď, teda k svojmu otcovi a poviem mu: „**Otče zhrešil som voči nebu a voči tebe,**“ odpusť mi moju vinu. Kiežby to povedal v tomto období každý pokrstený. Kiežby si uvedomil každý pokrstený, že jedinou cestou k pokoju a šťastiu duše a života je návrat k Otcovi. A jediným riadnym prostriedkom odpustenia je svätá spoveď.



Ako reaguje Boh, keď sa vráti kresťan k nemu? Tak, ako reagoval aj pri svojom synovi z evanjelia. Evanjelium hovorí: „**Ešte bol ďaleko, keď ho zazrel jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho.**“ To znamená, že skôr ako jeho otrhaný, vychudnutý, zničený životom syn by dokázal niečo povedať, otec mu ide naproti, doslova uteká k nemu, objíme si ho a vybozkáva ho. A keď mu syn vyzná svoju nehodnosť a svoj hriech, otec sa ponáhľa všetko, čo stratil, vrátiť mu. Najlepšie šaty, ako symbol posväcujúcej milosti, Prsteň, ako symbol opätovnej dôstojnosti Božieho syna, obuv ako prejav rovnosti, a vykrmené telá ako znak nevysloviteľnej radosti, že sa vrátil tam, kde je jeho miesto, kde ho otec čakal a chcel s ním vytvárať jedno spoločenstvo života a lásky.

## Svätá spoveď - udalosť lásky



Áno toto sa deje aj pri návrate hriešnika opäť k Bohu. Boh vidí do nášho srdca. Vidí, ako bojujeme so svojim hriechom, ako je nám to ľúto, a preto nám prichádza na pomoc, teda v ústrety so svojim milosrdenstvom a pomáhajúcou milosťou. Uľahčuje nám cestu obrátenia, ako sa len dá. A keď vyznáme prostredníctvom kňaza vo svätej spovedi svoju vinu, dojata si nás objíme a tiež nám vráti symboly a zároveň skutočnosti strateného raja a dôstojnosti Božieho dieťaťa. A napokon eucharistia sa stane prejavom veľkej radosti spoločenstva lásky.

O tejto radosti sa dnes hovorí. Nie o radosti rozpustenej, hýrivej, roztopašnej a žiadostivej, ktorá neprináša pravé šťastie a pokoj, ale smrť a zúfalstvo. Dnes sa hovorí a vyzdvihuje radosť z návratu k Bohu a účasti na spoločenstve lásky v prijímaní Najsvätejšej sviatosti.

Bratia a sestry, všetci využívajme tento čas na opravdivé pokánie. Uvažujme s pomocou Božieho slova, ktoré nám každý deň tu vo svätej omši bohato ohlasuje cirkev, aby sme spoznali, čo nevernosťou a hriechom strácame, a ako nás Boh Otec hľadá na ceste, ktorou je Kristus a čaká, kedy sa rozhodneme pre úprimný návrat k životu vernosti Slovu a cirkvi, ako i k životu lásky, ktorá nemyslí na seba, ale s inými vytvára spoločenstvo lásky a pokoja. Amen.